

Inkriminovanou sobotu jsem oblékla nejlepší kostým a podupávala před radnicí. Budoucí pan tchán účast svědka s modrou krví potvrdil a upřímně mne zval, ať absolvuji celý svatební proces.

Pět minut před akcí dorazila kolona aut a nablýskaný mercedes přivezl slečnu nevěstu. Dívka měla co dělat, aby z vozu vysoukala konstrukci šatů. V tu dobu jsem si pomyslela: Copak pan hrabě, nebude příliš star anebo

čal mne zasvěcovat do příbuzenských vztahů. Metal komtesami, knížaty a hrabaty o sto pér, načež začal hořekovat: „Velké neštěstí. Zapomněl jsem si zapalovač i sirky.“ Říká: „Nebojte, pane hrabě, třeba vám připálí nějaké hodnej cikán. Tady jsou lidi zlatý.“ Rozvyprávěl se, jaký byl převít, když byl malý. Jak sportoval a co se všechno navyvával.

Došli jsme na výstaviště, kde seděl hlídač. Kouřil, tudíž oheň měl. Ochoťné hraběti podal k

ka. Ženy prý jsou buď inteligentní nebo krásné, ale skoro nikdy obojí. Řekla jsem, že to povím svému nesmělému příteli, aby ion použil tuto lichotku k lovu žen. Hrabě se vztekal, že je sice lovec žen, ale ne vlastní vinou. Že děvkaře z něj udělal až život. Řekla jsem, že ho to neomlouvá. Ale koneckonců, že je to jeho věc. Že každý má právo být, jaký chce. Hrabě začal znovu o penězích. Prý se v nich může válet, ale do hrobu si je nevezme. A že od jedenácti dvaceti pěti, kdy

a dlaždičky opravdu strrrrašně studený a že by se měl jako příslušník rodu z jedenáctého století pečlivě opatrovat, aby nevyhynul. Přiznal, že už není nejmladší a nastydly by muledviny. Poznamenal jsem, že nejen ledviny. Uznal to.

Šlijsme ke svatebčanům. Cestou minavrhoval, že dá mým novinám všechno, co budou potřebovat, pokud se stanu jeho milenkou, na sedm let. Opáčila jsem, že noviny potřebuji mne, a ne jeho milenkou a že by to bylo kontraproduktivní.

Přiznal, že nedůvěřuje nikomu na světě. Věřil jen vlastní rodině. Cítí prý se prázdně a velmi osaměle. Touží mít kamaráda, moudrého přítele, který by mu naslouchal. Nesralo by ho, ani kdyby to byla ženská, ale taková, co by ho jaktěživo nezradila. Protože ženský jsou plemeno proradný a myslí jenom na to, jak movitě šlechtice voškubat dohola. „Jste sice ukrutnej sprosták, ale myslím, že v jádru nejste tak špatný. Zatím vám věřím. Dokud někdo nezradí

Skončili jsme. Požádala jsem znovu o taxík. Objednal mi whisky. Znervózněle ji zasypával ledem, až se ze zlatavé deci stala sklínka lípové žluté brčolky, chutnající vzdáleně po hořkých mandlích. Dopila jsem a znovu důrazně hraběte žádám, aby mne nechal dopravit domů. Že slovo dělá muže a on, šlechtic, mi to slíbil. „Až se pán vylulá“, řekl a pooděšel, abymi přinesl z pokoje paklík fotografií, kde se objímá se Zelenkovou, Patrasovou, s Mládkem, Olympiky,

DANSKÁ ILÁSKA

snad degeneré? ...Vtom už z noblesního vozu vyskočil perfektně oděný ani ne padesátiletý švihák a byl mi obřadně představen. Požádala jsem honoraci o rozhovor. Šlechtic si mne důkladně prohlédl, halasnou češtinou vysolil: „Přijďte, určitě se domluvíme,“ a obouoť hodil významný ocelově modrý laser.

Fotila jsem obřad a klasika, právě, když se pan hrabě požívatně povrhal na nevěstu, došly baterky.

Před fotosalonem mi hrabě stačil sdělit, že „šlechtictví obnáší širokou škálu nepřijemností včetně toho, že na něj lidi čumíjý jako na obživlou pokladničku“. Objednal si mě po jedné hodině a rozpustile vykřikoval, že doufá, že ho nebudu muset hledat pod stolem. Pak odejeli do restaurantu.

Přišla jsem po půl druhé. Svatěbčané ještě neměli doobědváno a chtěli mě častovat dobrotami. „Dejte si polívku, s játrovejma knedlíčkama a domácima nudlema, ta je dobrá na boky, milostivá“ významně mlaskl hrabě. Dala jsem mattoni a šlechtic brblal, že nesaší ženy, které nepijí.

Průšvih byl, že jsem ten den musela i do sousedního města na středověké trhy a jediný soudný vlak mi odjížděl ve 14.25, kdy už jsem měla naplánováno, že budu mít jistotně hraběte z krku a rozhovor v notýsku. Když feudál zaslechl, že jsem imobilní, pravil: Žádný problém, mám tu pět aut, půjčete si, jaký chcete, a já sem ne ohrožovat klíčky... Řekla jsem, že pojedu vlakem, neboť je to milé zpestření a přibližují se tak radovému čtenáři, který mercedesy neoplyvá. A v restaurantu že se zastavím večer po osmé. Hrabě měl nejapné narážky, jak si nemám na interview zapomenout kartáček na zuby a noční košili. Otázala jsem se, kde ho učili chovat se k dámě, a dodala: „Doufám, že se mi do té doby nezlískáte jak brok.“ Slíbil, že vydrží.

Podruhé jsem se už na ohroublého hraběte nestrojila. Navlékla jsem rifle, sedě sáčko a vrazila. Zlískaný feudál se potácel na chodbě. „Výjste fakt přišla a já jsem grogy“, škytl, když mne ztěžka vital. „Tak mám přijít zítra, až indispozice pomine?“ - ptám se. Prý ne, prý za chvíli přijde. „Teď musí pan hrabě jít čůrat“, opáčil a odkváčil.

Svatba byla v plném proudu, tančilo se, jedlo, pilo, hodovalo. Stoly obložené dobrotami. Celý den jsem neměla v ústech, ale jak jsem byla nervózní z nastávajícího setkání, neměla jsem na nic chuf. Pohostinný tchán mi přesto vnutil šalvostrový gulášek, do vyhladovělého žaludku jak rána boxera. Nechala jsem si přinést i cudné malé pivo a čekala na hraběte. Dorazil zhruba po hodině, sice řádně vymočený, ale pořád ještě jako brok. „Pane hrabě, nepotřebujete vyvenčit? Pojdte, projdeme se parkem, udělá vám to dobře.“ Nevěstině tchánovi jsem svatosvatě slíbila, že pana hraběte vrátím tak, jak jsem ho nafasovala. Teda pokud nebude chtít skákat šípku do řeky.

Vyrazili jsme. Ptal jsem se hraběte na T. G. Masaryka. Toho prý rád nemá, neb mu zabavil při pozemkové reformě velký majetek, a za-

Když přišel do redakce bodrý čtenář Pepa s pytlíky pod očima, tvářemi slabikáři, řádným pivním teříškem a říkal, jak sem na svatbu přijede jeho přítel, šlechtic, nevěděla jsem, do jaké míry to je myšleno vážně.

Preventivně jsem však proklamované datum i čas zaznamenala.

bičku sirek. Feudál vytáhl z kapsy muchel pomačkaných bankovek, vespod Smetany, navrch Němcové, nenáviděné Masaryky uprostřed. Hlídač se bránil, že nemá nazpátek a přemlouval šlechtice, ať pán přijme sirky coby přátelský dar. Hrabě ochotně naladil bankovky zpátky do kapsy a přisedli jsme. Byl lehce strážlivější. Vyprávěl příhody z dětství a když líčil dojemný příběh ze života svých perzekvovaných rodičů, usedavě se rozplakal. Rozplakal

mě poprvé spatřil, přemýšlí, jak mě dostat do postele. Řekla jsem mu, že strategický bonmot s jedenácti dvaceti pěti je roztomilý a že jej také prozradím nesmělému příteli.

Hrabě zjišťoval, co by se stalo, pokud by investoval do mých novin: kdy a kolikanásobně by se mu investice vrátila. „Nikdy, hrabě.“ - „A kolik byste potřebovala?“ „Jste sice možná movitý, ale tolik nemáte.“ Feudál se rázem proměnil na boháče

...hrabě navrhl, že ze mě serve halenku, kterou mi na místě zaplatí...

i hlídače. Přemýšlela jsem nad absolutní absurdností situace a nad svou úlohou v tomto světě. Když se pánové dosyta vyplakali, pokárala jsem opilého hraběte, že nemá kapesníček erbem vyšívaný, a nabídla mu svůj papírový. Feudál utřel oči, škytl a hlasitě se vysmrkal.

Chtěla jsem už honoraci svatebčanům vrátit, ale hraběti se v parku zalíbilo. Když zjistil, že se tu dá sehnat i pivo, a tenkrát dokonce za šest, zatočila se mu jeho podnikatelská makovice a tuplem se zaběhl. Nechtěl nikam. A všechno, na co jsem se ho zeptala, přepočítával na peníze. Všechno. I lásku k matce.

Nutil mne, abych si od něj vzala cigaretu Davidoff, krom toho, že má skvěle design, je prý špička, čili značka špičková. Řekla jsem, že nekouřím. Řekl, že ho to mrzí a že mě to naučí. Řekla jsem, že to nepotřebuju umět a že by mi kouření ležlo do peněz. Řekl, že by mi peníze na cigarety posílal ze zahraničí. Řekla jsem, ne. Pkne, že se ho mám naučit říkat zřetelněji. Že toto ne ho mate. Předvedla jsem mu několik tak různých ne, že uspokojením zkonstatoval, že to, co mi schází, cigarety skutečně nejsou...

Zešelfo se a začalo hrát letní kino. Doporučila jsem mu, ať se jde juknout jako neplatící darebák přes plot. Představa zakázaného jej pobavila a nadchla. Chvilku film zálibně sledoval a já mu řekla, že o tom je vlastně celý život. A že nemá cenu všechno přepočítávat na peníze, protože nejlepší zážitky stejně pořídí zadarmo.

Připřeházení lávky mě důvěrně oslovil Lucinko. Pravila jsem, že si mě plete s jinou. Vytáhl tedy moji navštívenku a přeslabikoval mé jméno... Řekla jsem, že to by laze jeho strany kardinální chyba, které by se profesionál neměl dopustit ani v deliriu a usoudila jsem, že potřebuje ještě chodit. Zamířili jsme směrem na cyklistický stadion. Pravil, že je to zvláštní, ale že mu je se mnou moc fajn. Dále naznačoval, že jsem vzácná výjim-

bez hranic. Říká mu: „Milion, hrabě, je pro mě noviny ubohý pšouk. Předkrmíček. Bonbónek bonparí. Tyhle noviny nejedou na peníze, ty jedou na moji duši.“ Nevím, zda to náležitě vnímal, ale asi ne, protože začal líčit, jak Pepovi za dvacet pět tisíc dopomohl k bytu a chtěl ode mě slyšet, že to je hodné peněz a že tím šlechtěným činem zpečetil kamarádství na vysoké úrovni. Vyznal se mi z vřelého citu k tomuto muži.

Vyznal se i z vřelého citu ke mně. Když jsme šli podél slepého ramene, smál se, jak jiný jeho přítel, debil, koupil v Německu žabu za šedesát marek. Přitom stačilo zajet do Čech a nasbírat žab plné pytle. Chtěl slyšet, zda by se to vyplatilo. Řekla jsem, že nemohu soudit, neboť neznám poptávkou po zabíhačnách německém trhu, ale že české žáby jsou vesměs pod zákonem. Hrabě se smál, až hýkal. Poznamenal, že musím být v posteli monarchicky sladká. Prý se v ženách obstojně vyzná a právě po mém typu už dlouhá léta pase. Podotkla jsem, že i tuto osvědčenou fintu sdělím svému nesmělému příteli.

Pak jsem ho vzala na chvilku do redakce. Nevím, co čekal, ale vrazila jsem mu svoje noviny. Bezradně je třímál jako vegetarián holého skřivánka, načež se jal okukovat moje vlasy a pravil, že je nespravedlivé, že já, prostá plebejka, mám hřívu jako lev, a on, šlechtic, má jenom čmejříčka. V redakci byly rozložené fotografie ze soutěže krásy. Vykřikoval, že nemá rád hubený holky. „Tydlety twigy jsou sice hezký pro voko, ale prakticky je od nich člověk po ránu celej votlačeněj. Není nad pořádnou ženskou,“ pravil zkušně. Když jsme odcházeli, na zešeřelě chodbě mi navrhl, že ze mě serve halenku, kterou mi na místě zaplatí. Že mě chce, i když tu jsou studený, ale jak si povšiml, čistě vytřené, dlaždičky. Pomlčela jsem o blůzce ze sekáče, i o tom, že jsem tento týden měla rajóny a že mi bezděčně vysekl kompliment, první, který akceptuji. Místo toho jsem pleskla, že barák je kamennej

U restaurantu už zvýšil taxu na patnáct let a ani pak prý ho neomrzím. Řekla jsem mu, že jsem plachý nesmělý tvor z početné evangelické rodiny a že by si měl své sexuální choutky jít odreagovat k profesionálkám. Štkal, že poté, comě potkal, nechce žádnou jinou a že už dosmrtil zůstane nepomilovaný. Smála jsem se, že by to byla pravda asi jen v případě, kdybych ho právě teď usmrtila. Hrdě opáčil, že je katolik. „Tak co slibujete, když z bible víte, že ať feudál, jste pouhý člověk, chybující, omylný a pekelně hříšný.“ Hrabě se rozchechtal jako pominutý.

Před restaurantem jsem se chtěla rozloučit. Uprosil mě, ať si s ním dám ještě pivo. Seděli jsme s pozůstalými svatebčany a vedli obecné řeči. Najednou se všichni měli k odchodu, a já taky. Hrabě mě ale nechtěl pustit. Když jsem vyběhla, běžel za mnou, prý se kvůli mě chová jako blbej puberták, on, hrabě. A já za to muži. Řekla jsem, že každý jsme nějaký a že teď už chci opravdu domů. „Ale já vás moc prosím, abyste si dala ještě jedno pivo.“ V tónu jeho hlasu poprvé zaznělo cosi jako upřímnost. Představila jsem si opuštěnost hotelových pokojů, neosobní prostředí, a přišlo mi hraběte líto. Jen jsem dost dobře nechápala, proč nešel spát k příteli Pepovi, když ho tolik miluje...

Panvrchní významně pošinul keříčky obočí a zatvářil se diskrétně. Hrabě mi předvedl apartmá. Povídali jsme si. Po dvanácté jsem začala jevit nepřekonatelný nepokoj, že už musím jít. Hrabě říkal, že ho

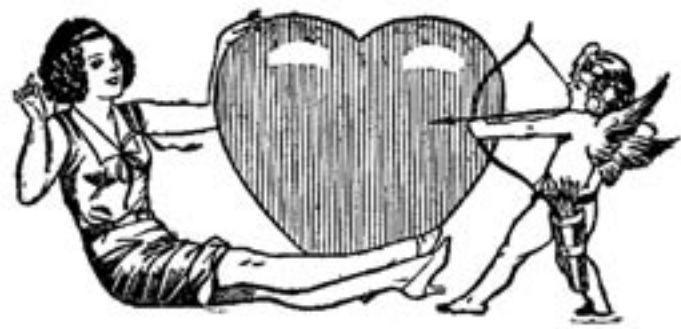
mne, nezradím ani já jeho...“, pravila jsem. A poradila jsem mu, ať se zamiluje do našich sopečných vrchů. Jsou tu po miliony let ajaktěživo ho nezraděj. Vyklonil se z okna, středohorí ozařoval měsíc. Uchvatná scenerie. „Jéžíš, vy tady ale máte kopce... kozatý“, vydechl upřímnou něhou.

Pak šel zkontrolovat lůžko a přitom bezděčně studeně německy vyštkl: „Šajze!“ Přestalo mi ho být líto. Vybavila se mi moje dobrotivá babička, která říkávala, panská láska po zajících skáče... Od té chvíle jsem štitivě udržovala od hraběte velkou vzdálenost. Nakrknul se a aby mne potrestal, otočil se ke mně zády. Dlouze ke mně promlouval, ale to už jsem tiše odešla a zbytek jeho monologování neslyšela, neboť jsem se pokně po anglicku vypařila.

Bezprostředně po zážitku jsem napsala náš rozhovor. Odfaxovala jsem ho hraběti a besnil. V této podobě samozřejmě nesmí vyjít. Musíme se co nejrychleji sejít a vše přepracovat. „Nejste v sobotu v Teplicích?“ - „Proč bych měla být?“ - „Protože tam budu uzavírat obchod. Takže v sedmáct před rádiem tep?“ Souhlas.

V sobotu přišlo. Do Teplic mne odvezla přítelkyně kulhavým žigulíkem.

Hrabě přijel včas. Metalizovaným meďourem. Společenská etiketa mi naordinovala černé lodičky, novou vínovou sukni, bělostnou blůzku s vínovým proužkem a krátké šedé sáčko. Vypadala jsem solidně. Šlechtic se před kamarádkou svatosvatě

...chtěl, ať se stanu jeho milenkou na patnáct let. Ani pak prý ho neomrzím...

moje cudnost baví a že bude spát na gauči, zatímco já můžu spát v pokoji. Vysvětlila jsem mu, že si nade vše cením vlastní postele. Posadil se do mé bezprostřední blízkosti, klekl přede mnou na kolena a přísahal, že nemá aids. Ubezpečila jsem hraběte, že jeho aids se mě netýká. Postavil se a prohlédl si nohavice. Litoval se, že si kvůli mě zablátil drahé značkové kalhoty. Odsedla jsem z bezprostřední blízkosti a řekla, že má drahými kalhotami narvanou skříň, kdežto já mám tady ve městěčku jen jednu jedinou dobrou pověst, po dnešku notně pošramocenu.

Dopila jsem druhé pivo, jelikož mě roztesknují poloplné püllitry, a taky proto, abych měla důvod jít konečně domů. Objednal další. Nadával na „falešný lidi a na falešný ženský, který nechce mít jeho, ale jenom jeho prachy a udělají pro ně všechno, co chce on.“ Řekla jsem, že nechci jeho peníze a nebudu dělat, co chce on. Že mě ale zajímá jako člověk.

zapřísahal, že mne, jakmile budu potřebovat, doveze domů. Pak si mne naložil do noblesního vozu a během chvilinky bylo na tacháci stoosmdesát. Ukazoval mi přístroj, který zaznamenává policejní radary a vykřikoval, jak s přehledem obechává ty kurvy policajtský. Švihal to, k mému překvapení, napřed na Jezeři a pak směrem na Chomutov a Klášterec. Minuli jsme Šumburk i Egerberk.

Nádherná, fantastická krajina. Vysplhali jsme kamsi do Krušnohoří, do motorestu. Hrabě slíbil, že jakmile budeme hotoví, ihned mě odveze a vrátí. Sedla jsem si, abych viděla na ty krásné kopce a přepisovali jsme rozhovor podle hraběcích představ. Chtěl mne zahrnout vybranými pokrmy, ale odmítla jsem. Přednější je práce. Objednala jsem si šálek překapávané kávy. On mezitím vypil pár piv a slíbil, že mi objedná taxíka. Vymýšlel nehoráznosti, chrllil rodokmeny, ale chvílemi mluvil i lidsky, soudně a rozumně.

s Gofákem, Zedníčkem, Bartoškou, politiky. Nadával na těsné rifle s poklopem na stříbrné knoflíky. Než prý se rozezne, mají ho na toaletě ostatní za buzika. Načež předvedl všech svých sedm nebo devět zámků. „To byste minějakou fotku mohl zapůjčit do novin,“ navrhla jsem. „To si ji napřed budete muset zasloužit,“ děl hrabě. Velkomyslně jsem to přehlédla, a tvrdě se dožadovala taxíka. „Budete si ho muset odpracovat, milostivá,“ usklíbl se hrabě velkopanský a vítězně umlнул další loček piva. Normálně jsem absolutně klidná, ale tohle mne vymrštilo: „Já se snad flákala? Já svou práci už odvedla. To je od vás sprostý! Sbohem.“ Hodila jsem na sebe sáčko a vyběhla ven.

Hojně se šelfo, a já, hendikepovaná společenským oblečením, běžela k osmdesát kilometrů vzdálenému domovu. Snad tím umocněným vztekem vnímala jsem mnohonásobně silnější ony hrdé kopce, o které si trhali brícha nízcí mračouni. Běžela jsem na svých nešťastných podpatcích, palici umáčenou deštěm, u nohou stulený svět. Vyčítala jsem si, jak jsem naivní. Vždyť i Krista zradili, i svatý Petr ho zradil a všichni jeho nejbližší. Tak proč zrovna mne by neměl zradit cizí chlap... šlechtic. Šlechtic? Vždyť jsem to já, kdo se za jeho chování stydím. Poučení, nesoudit podle sebe druhého.

Běžela jsem téměř do Klášterce. Hustě přišlo, když mi, už v naprosté tmě, zastavili dva dělníci s dodávkou. „Jsem redaktorka,“ povídám, „a vypekli mě klient. Myslel, že si musím nechat všechno líbit.“ Chlapi byli skvělí, vzali mne až do Chomutova a na výpadovku k domovu.

Bylo krátce po půlnoci a lilo. Liliové bíle lilo. Lilo bez lítosti, lilo bez milosti. Lilo a každý se bál zastavit té podivné společensky oblečené dámě bez deštníku. Ten jsem nechala u kamarádky v autě s tím, že mne pan hrabě přece zmoknout nenechá, a jestli ano, jen by mi paralepřekázelo.

Pár kilometrů za Chomutovem, už za motorestem Seník, právě v okamžiku, kdy jsem se smířila s tím, že do rána domů taky doběhnu, ale zničené lodičky sundám a poběžím bosá jako Abebe Bikila, se v protisměru vracel do Chomutova taxík. Zamávala jsem. Rozpáčitě zabrzdlil. „Pane řidiči, prosím vás, nebojte se mě. Jsem normální. Jenom se mi stal malér. Vezmete mě do Loun? Mám ale jenom tři stovky. Tu máte a až to bude za tři stovky, tak mne vyložíte a dál už to dojdou. Do rána to zvládnou.“

Z taxikáře se vyloupl drsný chlapík s velkým srdcem. Ve třech stovkách zastavil taxamet a před dům mne dovezl za dobré slovo. „Zachránil jst e mě. To vy jste se zachoval jako opravdový šlechtic, kam se na vás hrabe hrabě!“ Popřáli jsme si dobrou noc. Dala jsem taxikáři na cestu jablko, co jsem měla v kabelce pro případ největší nouze. Dokud jsme na sebe viděli, tak jsme si s panem řidičem mávali. Vlastně ani nevím, jestli se to běžně dělá. To víte, můj první taxík v životě.

Květa Tošnerová